

set alle dem, der også i dag står i spidsen for at argumentere for et ja – at der ville aldrig blive en politisk union. Da vi fik Maastrichttraktaten og dermed den politiske union, fik vi at vide, at det til gengæld også var det mest vidtgående, man kunne forestille sig.

Nu har vi så Amsterdamtraktaten eller – som man måske rettelig burde kalde den – Maastricht 2-Traktaten, en traktat, der stadfæster den udvikling med en politisk union, som blev fastlagt i Maastrichttraktaten, og allerede inden vi nu stemmer om den her traktat, ved vi mindst, at der arbejdes på en ny. Det gør der jo. Det er velkendt for enhver, at Amsterdamtraktaten blot indleder den nye, næste traktat.

Tag nu også lige hr. Poul Schlüter, den tidligere statsminister, nuværende europaparlamentariker, som for nylig kom til at sige, at nu skulle vi bare lige have enhedsvalutaen på plads, så skal der til gengæld ikke ske mere EU-integration.

Sådan bliver de ved, og jeg tror, det vil gå op for den danske befolkning, at det her er stilen for tilhængerne, og jeg tror, det er det, der for alvor kan få den danske befolkning til at sige: Nu er det slut, nu vil vi ikke mere, nu vil vi sætte bremsekloeden i, ligesom vi gjorde i 1992.

Vi kan overhovedet ikke se endemålet, og det er selvfølgelig problemet. Vi kan kun se én ting, som står lysende klart, nemlig at EU-integrationen vil fortsætte, medmindre vi får den danske befolkning til at stemme nej ved den folkeafstemning, som der altså gudskelov bliver næste år.

Vi skal spørge den danske befolkning, det nytter ikke at spørge tilhængerne her i salen: Er man tilhænger af større integration? Er man tilhænger af, at flere og flere politiske sager besluttet uden for landets grænser i stedet for inden for landets grænser? Er man tilhænger af, at grænsekontrollen skal afskaffes, og at mange ting omkring grænsekontrol og dét, om vi overhovedet må have grænsekontrol, skal overlades til EU? Er man tilhænger af, at en væsentlig del af Danmarks politik skal føres af Unionen og ikke af Danmark osv., osv., ja, så skal man ud og stemme ja. Det forstår jeg da godt. Men er man tilhænger af at bevare Danmarks selvstændighed på disse områder, ja, så skal man stemme nej.

En anden ting, som jeg lige har berørt, men som jo også er vigtig for tilhængerne at pointere, er jo, at EU er fredens projekt, at EU er det forum, der forhindrer krig. Det er næsten det

mest fantastiske argument, man kan blive stillet over for, for hvornår i al verden har det skabt fred at forsøge at ensrette lande? Hvornår i al verden har det skabt fred at forsøge at lave et projekt, som i den grad også fjerner fundamentet under det folkestyre, som vi ellers har kendt her i Danmark? Nej, fred skabes ved, at de enkelte lande og deres kultur og deres forskellighed laver de regler, som de selv ønsker at leve under, så der er så stor overensstemmelse mellem det, befolkningen på den ene side ønsker skal være reglerne i et land, og på den anden side det, som rent faktisk er reglerne i et land.

Fred skabes altså ved respekt for landenes ret til at være forskellige og ret til at have forskellige regler, ikke ved at forsøge at ensrette.

I øvrigt er det vel svært, når man ser tilbage på historien, at finde demokratiske lande, som er gået i krig mod hinanden. Det, man altid kan se, er, at de, der går i krig mod hinanden, er diktaturstater i den ene eller den anden forklædning, og derfor er det at påstå, at hvis EU ikke var der, ville der komme krig imellem EU-landene, det samme som at undervurdere den danske befolkning kraftigt. Men ikke desto mindre er det det, man gør fra tilhængerens side i forsøget på at få den danske befolkning til at stemme ja ved den folkeafstemning, vi skal have næste år.

Dansk Folkeparti må tage kraftigt afstand fra den form for argumentation. Vi vil forsøge at bekæmpe den med alle til rådighed stående demokratiske midler, tage fat i debatten, tage fat i argumenterne og så få vist den danske befolkning, hvor hule argumenterne i virkeligheden er. Vi tror også, det kan lykkes.

Så kommer selvfølgelig den diskussion, som vi skal have senere, og som jeg derfor ikke har haft med i det her indlæg: Hvad sker der så, hvis Danmark stemmer nej?

Jeg tror faktisk, der ligger mange muligheder i et dansk nej. Der ligger såmænd ingen risiko ved et dansk nej. Der ligger faktisk utrolig mange muligheder og venter på Danmark ved et dansk nej, og det vil jeg så komme tilbage til senere, da der jo er anmeldt en forespørgselsdebat om netop det emne.

Jacob Haugaard (UP):

Alting har sin pris, det har jeg lært, og da vi sagde ja i 1972, sagde vi jo ja til et utroligt forpligtende politisk samarbejde. Det koster altså at knytte Europa sammen, og jeg ser Amster-